

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 626/2015-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. septembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], správcu úpadcu obchodnej spoločnosti Aqua Mineral, s. r. o., Ružová dolina 6, Bratislava, zastúpeného advokátom Mgr. Dušanom Bartekom, Dvořákovo nábrežie 8/A, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 4 K 52/2013-790 z 24. novembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], správcu úpadcu obchodnej spoločnosti Aqua Mineral, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. decembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), správcu úpadcu obchodnej spoločnosti Aqua Mineral, s. r. o., Ružová dolina 6, Bratislava (ďalej len „úpadca“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 K 52/2013-790 z 24. novembra 2014 (ďalej aj „namietané rozhodnutie“).

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ bol uznesením okresného súdu č. k. 4 K 52/2013-242 z 24. apríla 2014 ustanovený za správcu konkurznej podstaty úpadcu.

Sťažovateľ 18. augusta 2014 doručil okresnému súdu návrh na priznanie paušálnej odmeny správcu do konania prvej schôdze veriteľov v sume 7 966,54 €, a to v zmysle § 43 ods. 1 prvej vety zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“) v spojení s § 12 ods. 2 písm. c) a § 10 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 665/2005 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), keďže majetok úpadcu presahoval sumu 99 581,76 €.

Okresný súd uznesením č. k. 4 K 52/2013-790 z 24. novembra 2014 rozhodol o priznaní paušálnej odmeny sťažovateľovi za výkon funkcie správcu do konania prvej schôdze veriteľov v sume 2 488,28 €. Nepriznanie paušálnej odmeny v sume požadovanej sťažovateľom okresný súd odôvodnil porušením jednej zo základných povinností správcu v zmysle § 76 ods. 2 ZKR, ktorou je vyhotovenie súpisu majetku v lehote 60 dní od vyhlásenia konkurzu a jeho bezodkladné zverejnenie v Obchodnom vestníku. S poukazom na uvedené okresný súd znížil odmenu správcu podľa § 12 ods. 3 vyhlášky

o 200 €. Keďže súd pri určení výšky paušálnej odmeny vychádza z hodnoty majetku uvedeného v súpise majetku podstát zapísaného do súpisu majetku podstát bez poznámky v čase konania prvej schôdze, pričom v čase konania prvej schôdze veriteľov nebol súpis majetku úpadcu vyhotovený a zverejnený v Obchodnom vestníku, okresný súd uzavrel, že majetok úpadcu bol v čase konania prvej schôdze veriteľov nulový a v takom prípade má správca nárok na paušálnu odmenu v sume 2 323,57 € v zmysle § 12 ods. 2 písm. a) vyhlášky.

Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti bližšie uviedol:

„Okresný súd Bratislava I v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že súpis majetku úpadcu nebol Sťažovateľom vyhotovený do 60 dní od vyhlásenia konkurzu, t. j. do 30.06.2014 a bezodkladne zverejnený v Obchodnom vestníku. K uvedenému záveru súd údajne dospel po preskúmaní spisového materiálu, ako aj lustráciou v Obchodnom vestníku.

Sťažovateľ priznáva, že došlo k porušeniu jeho povinnosti bezodkladne zverejniť súpis majetku úpadcu v Obchodnom vestníku; za porušenie tejto povinnosti mu súd napadnutým rozhodnutím s poukazom na § 12 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 665/2005 znížil paušálnu odmenu o 200,- €, voči čomu Sťažovateľ nenamieta. Na tomto mieste Sťažovateľ zároveň poukazuje na skutočnosť, že zverejnenie súpisu v Obchodnom vestníku nemá žiadne právne účinky; tieto nastávajú voči správcovi a tretím osobám zápisom majetku do súpisu...

V súvislosti s údajným porušením Sťažovateľovej povinnosti vyhotoviť súpis majetku úpadcu je potrebné poukázať na to, že súd skúmal spisový materiál, ktorý mal k dispozícii a nie spisový materiál Sťažovateľa; za účelom preukázania vyhotovenia súpisu majetku úpadcu nevyzval Sťažovateľa na predloženie príslušných dokumentov a nevykonal ani žiadne iné úkony dokazovania...

Pochybnosť o skutkovom stave pritom bola zjavne daná, nakoľko v zápisnici z konania prvej schôdze veriteľov preukázateľne doručenej súdu je uvedené, že správca informoval prítomných veriteľov so súpisom majetku, a to konkrétne so súpisom majetku všeobecnej podstaty. Je zrejmé, že pri pochybnosti súdu, či Sťažovateľ splnil svoju povinnosť vyhotoviť súpis majetku úpadcu, bolo potrebné vyzvať Sťažovateľa na predloženie tohto

dokumentu, resp. nariadiť jeho vypočutie. Súd namiesto vykonania nevyhnutného dokazovania bez ďalšieho uzavrel, že Sťažovateľ si túto povinnosť nesplnil a pre účely určenia odmeny za výkon funkcie správcu považoval majetok úpadcu v čase konania prvej schôdze veriteľov za nulový. ...

Súd zároveň pochybil pri hodnotení skutkového stavu, keď... uzavrel, že správca vyhotovil súpis majetku Úpadcu a tento zverejnil v OV až dňa 24.09.2014 pod č. OV 182/2014. Uvedené konštatovanie súd zopakoval aj... vo vzťahu k zníženiu paušálnej odmeny, keď uviedol, že na tomto znížení nič nemení ani vyhotovenie a zverejnenie súpisu majetku úpadcu skoro 2 mesiace po konaní prvej schôdze veriteľov úpadcu. Sťažovateľ na tomto mieste poukazuje na to, že uvedený súpis majetku nie je súpisom majetku všeobecnej podstaty, ale súpisom oddelenej podstaty - nehnuteľného majetku, ktorý v čase konania prvej schôdze veriteľov úpadcu nebol zapísaný pre neposkytnutie súčinnosti zabezpečeného veriteľa... Súpis oddelenej podstaty pritom nemá žiaden vplyv na určenie paušálnej odmeny správcu tak, ako si ju Sťažovateľ uplatnil. Sťažovateľ uvádza a zhrňuje, že súpis majetku všeobecnej podstaty úpadcu dňa 29.6.2014 riadne vyhotovil, avšak nezverejnil v Obchodnom vestníku; následne vyhotovil súpis oddelenej podstaty – nehnuteľného majetku, ktorý bol zverejnený v Obchodnom vestníku dňa 24.9.2014...“

Podľa názoru sťažovateľa „skutkové závery Okresného súdu Bratislava I sú... zjavne arbitrárne, svojvoľné a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné; zároveň odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nie je založené na dostatočných a právne relevantných dôvodoch a aplikovaná právna norma nebola zo strany súdu ústavne konformným spôsobom interpretovaná. Uvedeným postupom došlo zo strany Okresného súdu Bratislava I k porušeniu Sťažovateľovho práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

... Sťažovateľ bol ustanovený do funkcie správcu a nakoľko túto funkciu aj riadne vykonával a splnil podmienky stanovené príslušnými právnymi predpismi, vznikol mu nárok

na odmenu za výkon funkcie vo výške 6.638,78 € a to podľa § 12 ods. 2 písm. c) vyhlášky MS SR č. 665/2005 Z. z.

Napriek tomu, že Sťažovateľovi vznikol nárok na odmenu v uvedenej výške, okresný súd mu túto odmenu nepriznal a svojvoľne ju znížil na sumu 2.323,57 € a to bez akéhokoľvek zákonného podkladu...

Sťažovateľovi patrila legitímna nádej na nadobudnutie odmeny v rozhodnom čase a nakoľko došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy napadnutým rozhodnutím okresného súdu, došlo zároveň aj k zásahu do jeho práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo [redacted], správcu, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd v spojení s právom na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru na ochranu ľudských práv a základných slobôd, ako aj právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Európskemu dohovoru na ochranu ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 4K/52/2013-790 z 24. novembra 2014 porušené bolo.

2. Uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 4K/52/2013-790 z 24. novembra 2014 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť [redacted], správcovi, trovy konania v sume 477,43 € na účet jeho právneho zástupcu advokáta Mgr. Dušana Barteka, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu uznesením okresného súdu č. k. 4 K 52/2013-790 z 24. novembra 2014, ktorým okresný súd nepriznal sťažovateľovi ako správcovi úpadcu paušálnu odmenu v ním požadovanej sume.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

II.1 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Sťažovateľ namieta nesprávne skutkové závery okresného súdu, ktoré sú podľa neho arbitrárne, svojvoľné a ústavne neudržateľné, pričom odôvodnenie namietaného rozhodnutia nie je založené na dostatočných a právne relevantných dôvodoch. Podľa sťažovateľa okresný súd pri určení paušálnej odmeny postupoval v rozpore s príslušnými právnymi predpismi a jeho interpretácia aplikovaných právnych noriem nezodpovedá požiadavke ich ústavne konformného výkladu.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny), ako i práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Poukazujúc na svoju stabilizovanú judikatúru, ústavný súd zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a

zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov, ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietané uznesenie okresného súdu.

Okresný súd v odôvodnení namietaného rozhodnutia vo vzťahu k námietkam sťažovateľa predovšetkým uviedol:

«Podľa § 43 ods. 1, veta prvá, ZKR správca má za výkon funkcie do konania prvej schôdze veriteľov nárok na paušálnu odmenu, ktorej výšku určí súd na jeho návrh po konaní prvej schôdze veriteľov.

Podľa § 12 ods. 2 vyhl. MS SR č. 665/2005 Z. z. za výkon funkcie do konania prvej schôdze veriteľov v iných veciach patrí správcovi paušálna odmena v sume:

a) 2 323,57 eura, ak hodnota majetku uvedená v súpise majetku podstát (ďalej len „súpisová hodnota majetku“) zapísaného do súpisu majetku podstát (ďalej len „súpis“) bez poznámky v čase konania prvej schôdze veriteľov nepresahuje 33 193,92 eura,

b) 4 647,15 eura, ak súpisová hodnota majetku zapísaného do súpisu bez poznámky v čase konania prvej schôdze veriteľov presahuje 33 193,92 eura, ale nepresahuje 99 581,76 eura,

c) 6 638,78 eura v ostatných prípadoch.

Podľa § 12 ods. 3 vyhl. MS SR č. 665/2005 Z. z. ak správca počas konkurzu do konania prvej schôdze veriteľov porušil svoje povinnosti, jeho paušálna odmena sa podľa závažnosti porušenia povinnosti primerane znižuje, prípadne mu vôbec nepatrí. ...

Podľa § 76 ods. 2 ZKR súpis je správca povinný vyhotoviť do 60 dní od vyhlásenia konkurzu. V prípadoch hodných osobitného zreteľa môže súd na návrh správcu lehotu na vyhotovenie súpisu aj opakovane predĺžiť. Vyhotovený súpis je správca povinný bezodkladne zverejniť v Obchodnom vestníku. ...

Jednou z povinností predpokladaných ZKR, ktorých splnenie zakladá správcovi nárok na paušálnu odmenu, je vyhotovenie súpisu majetku, ktorý je správca podľa § 76 ods. 2 ZKR povinný vyhotoviť do 60 dní od vyhlásenia konkurzu, a takto vyhotovený bezodkladne zverejniť v Obchodnom vestníku SR (ďalej len „OV“).

Po preskúmaní spisového materiálu, ako aj lustráciou OV bolo súdom zistené, že súpis majetku Úpadcu nebol Správcom vyhotovený do 60 dní od vyhlásenia konkurzu, t. j. do 30.06.2014, a bezodkladne zverejnený v OV. Správca vyhotovil súpis majetku Úpadcu a tento zverejnil v OV až dňa 24.09.2014 pod č. OV 182/2014.

Vzhľadom k uvedenému má súd za to, že Správca tak porušil jednu zo základných povinností, ktorej splnenie zakladá správcovi nárok na paušálnu odmenu, a to vyhotoviť súpis majetku v zmysle ust. § 76 ods. 2 ZKR, teda do 60 dní od vyhlásenia konkurzu, a takto vyhotovený ho bezodkladne zverejniť v OV. S poukazom na uvedené súd znižuje paušálnu odmenu správcu s odkazom na ust. § 12 ods. 3 vyhl. MS SR č. 665/2005 Z. z. o 200,- €.

Navyše práve súpis majetku je majoritným ukazovateľom pre určenie výšky paušálnej odmeny do konania prvej schôdze veriteľov. Je nevyhnutné, aby bol súpis vyhotovený do 60 dní od vyhlásenia konkurzu a následne bezodkladne zverejnený v OV, nakoľko súd pri úpadcovi – právnickej osobe určí výšku paušálnej odmeny s odkazom na ust. § 12 ods. 2 vyhl. MS SR č. 665/2005 Z. z., teda v závislosti od hodnoty majetku uvedeného v súpise majetku podstát zapísaného do súpisu majetku podstát bez poznámky v čase konania prvej schôdze.

Vychádzajúc z návrhu Správcu na priznanie paušálnej odmeny Správca navrhol súdu, aby tento priznal Správcovi paušálnu odmenu podľa § 43 ods. 1 ZKR v spojení s ust. 12 ods. 2 písm. c) a § 10 vyhl. MS SR č. 665/2005 Z. z. vo výške 7 966,54 € (6 638,78 € + 20 % DPH), vzhľadom na to, že hodnota majetku Úpadcu podliehajúceho konkurzu presahuje 99 581,76 €.

Keďže súd pri určení výšky paušálnej odmeny vychádza z hodnoty majetku uvedeného v súpise majetku podstát zapísaného do súpisu majetku podstát bez poznámky v čase konania prvej schôdze, pričom v čase konania prvej schôdze veriteľov nebol súpis majetku Úpadcu vyhotovený a zverejnený v OV, má súd má za to, že majetok Úpadcu bol

v čase konania prvej schôdze veriteľov nulový a v takom prípade má Správca nárok na paušálnu odmenu v sume 2 323,57 €.

Na uvedenom nemení nič ani skutočnosť, že Správca zverejnil súpis majetku Úpadcu v OV dodatočne, nakoľko tento bol zverejnený v OV až dňa 24.09.2014 pod č. OV 182/2014, teda skoro 2 mesiace po konaní prvej schôdze veriteľov Úpadcu, ktorá sa konala dňa 01.08.2014.

Nielen vyhotovenie a zverejnenie súpisu majetku, ale aj povinnosť viesť prehľadnú evidenciu o pohľadávkach proti podstate a zároveň predkladať súdu výpis z tejto evidencie vždy do 15 dní od uplynutia kalendárneho štvrťroka s vyznačením pohľadávok, ktoré boli zaplatené, je vychádzajúc z ust. § 87 ods. 10 ZKR jednou z povinností predpokladaných ZKR, ktorých splnenie zakladá správcovi nárok na paušálnu odmenu.

Keďže vychádzajúc zo spisového materiálu súd nedisponuje výpisom z evidencie pohľadávok proti podstate, ktorý bol Správca povinný predložiť do 15 dní od uplynutia kalendárneho štvrťroka, súd v zmysle § 12 ods. 3 vyhl. MS SR č. 665/2005 Z. z. znižuje primerane paušálnu odmenu Správcu o 50,- € ...

Vzhľadom na vyššie uvedené a citované zákonné ustanovenia, súd priznal Správcovi v zmysle ustanovenia § 43 ods. 1 ZKR v spojení s ust. § 12 ods. 2 písm. a) vyhl. MS SR č. 665/2005 Z. z. paušálnu odmenu za výkon funkcie správcu do konania prvej schôdze veriteľov vo výške 2 323,57 €, ktorú znížil s odkazom na ust. § 12 ods. 3 vyhl. MS SR č. 665/2005 Z. z. vzhľadom na nesplnenie si zákonných povinností o 250,- €, t. j. na sumu 2 073,57 €. Nakoľko je Správca platiteľom DPH... súd zvýšil paušálnu odmenu Správcu... s poukazom na ust. § 10 vyhl. MS SR č. 665/2005 Z. z. o 20 % DPH, t. j. o sumu 414,71 €. Vzhľadom k uvedenému súd priznal Správcovi paušálnu odmenu do konania prvej schôdze veriteľov vo výške 2 488,28 €.»

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom odôvodnenia namietaného rozhodnutia okresného súdu dospel k záveru, že sťažnostná argumentácia sťažovateľa nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov okresného súdu. Ústavný súd nezistil, že by okresným súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri

ustálení právných záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Vychádzajúc z citovanej časti odôvodnenia namietaného rozhodnutia, ústavný súd na rozdiel od sťažovateľa nepovažuje namietané uznesenie okresného súdu za svojvoľné, ústavne neudržateľné alebo nesúladne s aplikovanou právnou úpravou. Naopak, okresný súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými pre posúdenie sťažovateľom uplatneného nároku na priznanie odmeny správcu za výkon funkcie do konania prvej schôdze veriteľov a aplikáciu príslušných zákonných ustanovení na daný prípad relevantným spôsobom odôvodnil.

Podľa názoru ústavného súdu okresný súd postupoval v súlade s aplikovanými právnymi predpismi (ZKR a vyhláškou), keď v súlade s ustanovením § 12 ods. 3 vyhlášky sankcionoval sťažovateľa znížením paušálnej odmeny z dôvodu zisteného porušenia povinnosti v zmysle § 76 ods. 2 ZKR, teda vyhotoviť súpis majetku úpadcu v lehote 60 dní od vyhlásenia konkurzu a tento bezodkladne zverejniť v Obchodnom vestníku. Nesplnenie povinnosti bezodkladne zverejniť súpis majetku všeobecnej podstaty v Obchodnom vestníku sťažovateľ sám priznal a tento skutkový záver okresného súdu ani nerozporoval.

Neobstojí ani námietka sťažovateľa, že okresný súd pri určení výšky paušálnej odmeny nesprávne aplikoval ustanovenie § 12 ods. 2 písm. a) vyhlášky, keď vzhľadom na nesplnenie povinnosti sťažovateľa v čase konania prvej schôdze veriteľov vyhotoviť súpis majetku úpadcu a tento bezodkladne zverejniť v Obchodnom vestníku považoval majetok úpadcu pre účel určenia odmeny správcu za nulový. Sťažovateľ sa bránil tvrdením, že aj napriek nezverejneniu súpisu majetku v Obchodnom vestníku tento súpis bol riadne vyhotovený 29. júna 2014, o čom svedčí aj zápisnica o konaní prvej schôdze veriteľov z 1. augusta 2014, ktorá bola konkurznému súdu riadne doručená 4. augusta 2014 a z ktorej vyplýva, že na schôdzi boli veritelia úpadcu správcom informovaní o súpise majetku všeobecnej podstaty.

V zmysle ustanovenia § 12 ods. 2 vyhlášky základom pre určenie odmeny za výkon funkcie správcu do konania prvej schôdze veriteľov je hodnota majetku uvedená v súpise majetku podstat zapísaného do súpisu bez poznámky v čase konania prvej schôdze veriteľov.

Keďže okresný súd zo spisového materiálu, ako aj lustráciou v Obchodnom vestníku zistil, že v čase konania prvej schôdze veriteľov nebol súpis majetku úpadcu vyhotovený a zverejnený v Obchodnom vestníku, pri rozhodovaní o výške odmeny sťažovateľa aplikoval ustanovenie § 12 ods. 2 písm. a) vyhlášky. Skutočnosť, že v zápisnici o konaní prvej schôdze boli veritelia správcom informovaní o súpise majetku všeobecnej podstaty, nemá podľa názoru ústavného súdu pre určenie odmeny právnu relevanciu, pretože, ako už bolo uvedené, pri určení odmeny sa vychádza z hodnoty majetku uvedenej v súpise, a nie z hodnoty majetku uvedenej v zápisnici o konaní prvej schôdze veriteľov. Napokon, ako to vyplýva so samotnej zápisnice predloženej ústavnému súdu v prílohe sťažnosti, súpis majetku všeobecnej podstaty, z ktorého by mohol okresný súd pri určení odmeny sťažovateľa vychádzať a ktorý sťažovateľ údajne vyhotovil 29. júna 2014, nie je ani prílohou zápisnice o konaní prvej schôdze veriteľov z 1. augusta 2014. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že okresným súdom uskutočnený výklad ustanovení ZKV a vyhlášky pri určení paušálnej odmeny sťažovateľa nepopiera účel či zmysel aplikovaných právnych noriem, a preto nie je v rozpore s požiadavkou ich ústavne konformného výkladu.

Ústavný súd pre úplnosť zdôrazňuje, že nie je tzv. skutkovým súdom, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa. Taktiež poukazuje na to, že judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), ako aj doterajšia judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris) pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil konkrétne právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (I. ÚS 26/2014).

Keďže namietané rozhodnutie okresného súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru okresného súdu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti namietaného rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným rozhodnutím okresného súdu a obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu

Sťažovateľ v sťažnosti namietal aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, porušenie ktorých odôvodňuje nepriznaním paušálnej odmeny v sume, na ktorú mu vznikol nárok podľa príslušných právnych predpisov, čím okresný súd zasiahol do legitímneho očakávania sťažovateľa na nadobudnutie odmeny, a tým do jeho práva na majetok. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nebolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny ani právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu namietanej arbitrárnosti napadnutého uznesenia, v nadväznosti na to nemohlo dôjsť ani k porušeniu označených práv. Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní aj túto časť sťažnosti sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľa v nej uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2015